

LA VEU DE LA MAR

I

CERCAMON NO CONEIXIA LA MAR. Havia nascut i viscut a l'interior, allí on les muntanyes es vestien de carrasques i pinedes, on la ventada batia amb força en acostar-se al cim i les àligues niaven protegides pels cingles.

Tot havia començat quan un foraster va explicar que venia de la mar... i, de la mateixa manera que al sentir el cant un ocell respon a un altre, Cercamon va escoltar esbalaït com la gent gran del seu poble mudava l'expressió i es perdia en records i explicacions, carregades de recança, de quan ells l'havien vista i s'havien banyat en les seues aigües. Tots els que l'havien coneguda la notaven a faltar i desitjaven tornar a veure-la.

Mentre parlaven de la mar, només se li acudien l'olor àcida i neta del camp després de la pluja i el desig intens, l'afany que tenia per veure el cos esvelt i la dolça mirada de la xicota estimada. Veure la mar seria una sensació semblant?

“Conéixer la mar”. Aquella idea se li va ficar al moll dels ossos, va obsessionar-lo fins que va decidir que

volia descobrir el secret de la mar; allò que la feia tan atractiu, allò pel qual moltes persones arriscaven la seua vida i fins i tot la perdien.

Per a conèixer-la calia esperar i ell... estava disposat a esperar? Per passar de la vida a la mort sols fa falta un instant, però per a viure necessitem acostumar-nos a l'espera, perquè l'espera és la que ens fa gaudir i amar la Vida.

Cercamon estava acostumat a esperar. Al camp hi ha un moment per a cada cosa. Un moment per a llaurar i un altre per a sembrar; després t'has d'ocupar en veure créixer els fruits i, a la fi, arreplegar-los. Mentre tot això s'esdevé, hi ha altres faenes que alleugereren l'espera... Però ara volia conèixer el món que mai no havia conegut. Volia anar més enllà del llim originari, més enllà dels confins dels seus bancals, més enllà de la calor i la protecció del seu poble. “I no hi haurà res —va pensar decidit— que m'ho pugui impedir.”

Com si la llibertat de pensar fóra una flama encesa al seu interior, el seu pensament es va il·luminar i va cridar ben fort als quatre vents: “I no hi haurà res que m'ho pugui impedir.” I, enmig de la terra on treballava, veient les carenes amples i verdes que l'envoltaven, la seua veu va sonar alegre i despreocupada.

I:V60115

II

Des que havia eixit de casa el paisatge havia canviat bona cosa. Cercamon havia travessat boscos i bancals esponerosos fins arribar a un terreny més sec. Davant seu s'estenien uns tossals coberts de timó, sàlvia i abundants argelagues on, entre bancals arrapats a les roques, es conreaven oliveres, ametlers i garrofers.

Cercamon escampà la vista. La seua mirada oscil·lava incerta com l'horitzó en el desert. Al fons s'albirava una franja blava que embolcallava els confins de la terra...

Apressat per veure el desig acomplit, quasi sense esma, va arribar a la platja i es va espantar. Era més gran del que s'havia imaginat. Es va descalçar i, lentament, mentre els peus s'estacaven en l'arena, avançà cap a l'aigua intentant abraçar l'ample espai blavós que s'estenia mar endins.

Les ones li banyaren els peus i va sentir tota la frescor i la tendresa que li transmetien. A poc a poc va aprendre a relaxar-se i, mentre la contemplava, ja no forçava la vista. Sabia que era inabastable.

De sobte va veure uns peixos nadant ràpidament, com si jugaren a perseguir-se, i va pensar que si volia descobrir el secret de la mar hauria d'arribar al fons. "Perquè —va pensar— tots guardem el més preat al nostre interior."

No sabia nadar i l'aigua, tanta aigua!, li causava por. Quan intentava més de deu passes cap a dins, la

ressaca amb el seu retrocés traïdor carregat de pànic li tenallava les cames i li impedia avançar. Aleshores girava, eixia a la vora i, assegut damunt la sorra, abandonat a la cruesa del sol i del vent tornava a contemplar-la i es deixava bressar i esguitar pel trencar constant de les ones.

Amerat pels esguits d'escuma, el sabor de la mar, l'olor que la caracteritzava, es va fer present i ja per sempre l'acompanyaria; però ell en volia més. Volia saber el secret de la mar i això per si sol no ho aconseguiria.

Quan va començar a distingir els contorns va veure, en la llunyania, uns pescadors que s'afanyaven a pujar a la barca una xarxa carregada de peixos. “Si vull arribar al fons de la mar —es va dir— m'hauré d'ensenyar a pescar.”

Va arribar el migdia i Cercamon, sota un cel pesant de presagis i temors, va traure menjar del sarronet que duia i es posà a dinar sense apartar la vista de la mar. El sol feia temps que cremava i va buscar una mica d'ombra.

A mitjan vesprada el cel es va ennegrir i al cap d'una estona va caure un xàfec fort. La mar embravida mostrava part de la seua ferocitat. Se sentien els bramuls esfereïdors dels *dracs* que habitaven les profundes coves marines i les aigües, enfadades amb les persones, els negaven el plaer del blau i del verd i, enterbolides, traspassaven la por al cor dels pescadors que, amb afany, buscaven el recer de les badies o la seguretat dels ports.